

HORITZO

Periòdic quinzenal

Portantveu de l'Ateneu Cultural

Preus de Subscripció
Fora (6 exemplars tri-
mestre) 1'10 pessetes
Número solt 0'15 ptes.

Dels articles signats en són
responsables llurs autors

Redacció i
Administració
G. Hernández 15, pral.
Telèfon 32 X

No es retornen els
originals

La Crisi Econòmica i els Tècnics

V

El remei: la dictadura dels tècnics

Encara diagnostiquen els tecnòcrates altres causes de la crisi; la desconfiança entre elles, promoguda pel fet de què quasi bé cap Estat ha complert les promeses fetes respecte els seus emprènys, ni ha mantingut el valor de la seva moneda. Ja l'escriptor florentí del Renaixement, Maquiavelo, escrigué que no hi ha res de tan mal exemple a una república com el fer una llei i permetre la seva manca d'observància; i molt pitjor encara és l'incompliment de la llei pel mateix que la ha feta.

La producció industrial és cada cop més tècnica, i els homes de negocis no comprenen ja el funcionament de les indústries que pretenen dirigir encara. Ells sols entenen el mecanisme dels preus i les ganàncies a les quals aspiren. Però, ells són els que decideixen les qüestions de política industrial; i per això la seva tendència és sempre la disminució del cost de la producció, i amb ella la dels salaris d'obres i empleats. I ja sabem que la reducció del treball directe, merma la capacitat d'adquisició col·lectiva.

Per tant, qual és la solució? La Dictadura dels tècnics, la tecnocràcia. Els tècnics són els únics que poden fer una

revolució per establir un nou ordre social adequat.

Els enginyers, l'estat major de la indústria moderna, formarien un soviets; educarien al poble contra el capitalisme. Després, posant-se al davant dels treballadors, s'apoderaran dels mitjans de producció, anul·laran el dret de propietat, i extirparan el funest sistema de preus. Naturalment, aquesta dictadura ha d'ésser universal, perquè si no domina tot el món, no tindrà l'eficàcia necessària. El triomf d'aquesta dictadura donarà per resultat que els tècnics ordenin tot el procés de producció, sense tenir per res en compte el benefici monetari.

Com que del desenvolupament del sistema industrial depèn el benestar col·lectiu, l'administració de l'utilatge industrial ha de córrer a càrrec exclusiu dels tècnics; els quals, augmentaran la producció tot seguit en un 300 per 100; i potser arribaran a augmentar-la en un 1200 per 100.

L'abolició del sistema de preus portarà la supressió de la moneda; serà impossible la creació de deute, desapareixerà la filantropia o caritat en totes les seves formes, i no hi haurà estalvi. En comptes de monedes hi hauran uns bons o targetes amb diferents encasillats, als quals figuraran unitats d'energia, i que seran taladrats pels que proporcionin els treballs o serveis desitjats. La quantitat

de productes disponibles es mesuraran per caloríes de quilogram i el nombre resultant es dividirà pel de la població, distribuint-se el cocient a cada persona. Aquest càlcul serà renovat periòdicament, d'acord amb l'augment de producció, i la variabilitat de les xifres de població, doncs tot el que es produeixi haurà de consumir-se. Els individus tindran certa llibertat d'elecció dels productes o serveis, però els enginyers decidiran en darrer terme quals productes són més necessaris i en quals quantitats han de produir-se.

Perquè a l'Estat tecnocràtic sols existeix una obligació social: la de consumir cadascú la seva quota d'energia.

Per entendre això, és precís tenir present que la base de la riquesa no és el treball humà —fons de la doctrina marxista—, sinó la força física, l'energia, a la qual s'aplica aquell treball. Poca importància pot tenir l'obrer com a factor físic de la producció, quan 350 grams de carbó produeixen la mateixa energia que aquell desenvolupa en una jornada de vuit hores. Que treballin les màquines per nosaltres i per a nosaltres, no vuit hores al dia, no, sinó contínuament, sense aturar-se mai. I així, invocant la màxima de Rusell «la moral del treball és moral d'esclaus», s'arriba a la següent conclusió: Suprimim el treball!

J. MONTAGUD

Comentaris psicològics

Dos mons

Cada ésser es mou dintre el món, en quatre sentits: dos com individu; dos més en les seves relacions col·lectives.

Tenim cada u de nosaltres un sentit objectiu i un de subjectiu, i dintre la col·lectivitat ens manifestem en els dos aspectes: de fora a dins i de dins a fora.

Aquestes manifestacions són unes sensacions que nosaltres irradiem i, per altra banda, en copsem les externes.

Vivim un món nostre i un món aliè relacionat sempre amb el nostre "jo".

A més a més, el tenim en un sentit material i en sentit íntim, espiritual: un aspecte biològic i un aspecte psicològic, particular. Podríem dir que són dues necessitats que estan lligades tan íntimament que una és complement de l'altra.

La primera, precisa des de l'animal inferior al superior, l'home, per a viure. La segona és més simple o bé més complexa segons la quantitat qualitativa de l'individu. Simple quan l'home està adormit en el món i no és capaç d'afectar-se pels sentiments externs que no el fan reaccionar en el seu món particular, de la vida vegetativa, per entrar al camp cultural. És més complexa quan hom va sentint la fretura d'enriquir les seves dèus artístiques, científiques, polítiques, etc.

Es aquella necessitat que us pessigolleja sense repòs de saber cada dia noves coses, per a viure un altre món més perfecte dintre el nostre "jo" i, a la vegada, la necessitat d'una reacció del món extern per a què sigui més bo, més

bell, més útil a la col·lectivitat, per a irradiar del tot a la unitat en una vida íntima, més justa, més agradable i més culta.

Fixeu-vos que no estic tractant d'altra cosa que el que sento per l'obra que vénen fent en aquesta vila l'estol d'entusiastes de l'Ateneu; d'aquesta pruïja que senten per un perfeccionament col·lectiu i un perfeccionament individual que té per denominador comú: fretura d'una vida cultural, enfocada aciençadament des de fa poc temps. El camí seguit no ha estat endebades, ha deixat un rastre. No hi fa res que en la lluita es deixin senyals en el cos; són ferides que es cicatritzen.

La vida no l'havem pas de viure solament en el sentit egoista de molta gent; sinó que tenim el deure de fer que una bona part d'ella serveixi per a ajudar al feble, al caigut, al necessiat. L'egoista, mor en si; l'irradiador del treball, de l'art, de la ciència, viu en la col·lectivitat durant tots els anys o segles que el seu esperit creador influeix en ella.

No es pot deixar minvar el caliu de la fogaina. Cada dia un nou pas. Que cada u ajudi amb tots els seus mitjans al sosteniment del vostre Ateneu, qual ascendent vol dir l'èxit de cada u i de tots en el treball que es noti dintre la col·lectivitat, qual reflexe es troba en el balanç anyal en la tasca feta.

Pensem que el nivell dels pobles es mesura pel seu grau de cultura.

M. TOLOSÀ SURROCA

que pot asfixiar-nos. Però, a vegades, penetrava tant en els costums que, ocasionant una espècie de contagi, eren molts els que atemptaven contra la pròpia existència, tal com ocorregué amb molts cristians de l'època de les persecucions religioses que s'entregaven a mans dels que els havien de portar al suplici. En l'edat mitjana, no abundaren tant els suïcides a causa de què les lleis religioses declaraven infames als que es donaven la mort, negant-los la sepultura i apropiant-se dels seus béns. Per fi, amb la vinguda del romanticisme i degut a la que podem nomenar "malaltia del Wertherisme", els suïcidis es succeïren amb lamentable freqüència, provocant una degradació en les ments de les joventuts que, considerant l'apassionament com la sola finalitat de la vida, fallit aquest, s'entregaven voluntàriament a una mort que les lleis, encara que feren tot el possible, no pogueren evitar.

Avui dia, les legislacions de tots els països, tenen tendència a considerar que el suïcida obra a impuls de la demència a l'adoptar aquesta extrema resolució. Per tant, encara que les lleis declarin l'apropiació per l'Estat dels béns dels que es donen la mort, considerant els perjudicis que la pràctica d'aquestes lleis ocasionaria a la família del difunt, es basa sobre la hipòtesi de què en tots els suïcidis hi ha hagut pertorbació mental i no s'apliquen.

Es treballa activament per a desterrar aquesta veritable plaga: Millorar l'obra de l'educació; treballar per el perfeccionament de les intel·ligències i modificar els caràcters pertorbats per una literatura delirant que preté esborrar del diccionari el mot «impossible», són regles pràctiques que poden donar el profitós resultat de disminuir pausadament les estadístiques de la mortalitat, arribant a anul·lar la casella que fa referència al nombre dels suïcides.

J. CASTELLANO

Una plaga social: El suïcidi

(Acabament)

Les investigacions que s'han portat a terme per averiguar la influència de la raça i dels factors climàtics en general, no han donat resultats positius de cap classe, puix si, com es suposava, el clima moderat fes estimar la conservació de la vida, no s'explicaria el lamentable creixement del nombre de suïcidis a França, a Itàlia i fins a la nostra península. Per la mateixa raó, existirién un nombre excepcional de casos d'aquesta índole en un clima boirós i humit, la qual cosa no succeeix.

Altres causes que contribueixen també a adoptar aquesta decisiva resolució són: l'estat civil; la pèrdua momentània de llibertat; l'exemple que els altres donen; l'herència; les crisis, i moltes d'altres de tanta transcendència com les exposades.

Molts monuments i documents de l'antiguitat ja assenyalen l'existència del suïcidi. Una secta bramhànica de la Índia considera, encara avui dia, el fet de privar-se la vida, com un honor, i revesteixen aquesta cerimònia de tanta solemnitat i transcendència que els europeus a vegades, no obstant la seva oposició insistent, no poden evitar alguns casos de suïcidis isolats i fins col·lectius. La història està plena de morts voluntàries: ja per eximir-se d'una execució pública, ja per no sobreviure a una persona estimada, ja per lliurar-se de les crueltats d'un tirà, o per altres causes que mostren palpablement que el suïcidi tenia el caràcter d'una veritable epidèmia.

Sempre ha estat censurada la idea suïcida. En l'antiguitat clàssica, els pitagòrics comparaven la vida a una guarda que el centinella no pot abandonar sense haver rebut ordres superiors. Unicament, l'escola estoica considerava innocent el suïcidi i reconeixia el dret de sortir de la vida com d'una habitació plena de fum

Si necessiteu

Calçat d'hivern

no dubteu un moment,

en **Xec Espardenyer**

us en servirà d'econòmic i superior.

Castellar, 41

Quatre mots

Per culpa d'aquell fang

Per al número anterior havíem provat d'escriure quatre mots glossant l'espectacle magnífic i desacostumat que ens oferia la neu que, de mica en mica, en petits borrallons, s'havia fet mestressa del paisatge cobrint-lo amb son mirífic mantell blanc, puríssim. . .

Sort que no ho vam publicar! Quan va sortir «HORITZO» la neu ja era fosa. S'havia anat fonent, a poc a poc, deixant-nos enmig d'un mullader empipador.

Sort, que vam desistir de fer l'elogi de la neu! Els nostres carrers eren plens de fang, de gom a gom. Eren intransitables. Els transeünts malhumorats que prescindint de tot el que una nevada té de magnífic i d'excelsionat, maleïen la neu, per les conseqüències enutjoses que reporta principalment quan els carrers es troben en un estat deplorable per rebre la seva visita, potser ens haurien maltractat, per haver tingut la gosadia de lloar-la. Sort, que no ho vam fer, sort!!

Innocentment, hauríem fet un trist paper.

Per això, ens atrevim ara, a pregar als senyors Regidors que demà resultaran elegits, que ens facin la mercè de procurar que la nostra tasca, mal retribuïda, de periodista neòfit, ens resulti menys feixuga; que en una altra oportunitat apropiada per a parlar de la neu procurin tenir els carrers de la nostra vila en millors condicions per a suportar les seqüències i conseqüències de la nevada. Així, els ciutadans de la nostra vila podran transitar tranquil·lament, i nosaltres, si se'ns acut de parlar dels encisos de la neu, podrem fer-ho sense por de rebre.

Si no feu cas del nostre prec ens donareu a entendre que els sabaters o els escopleters, us *subvencionen*

F. P. C.

Adolescència

El que fins allavors havia estat un nen, preocupant-se com a tal de jugar, cridar i moure enrenou, sent la primera fiblada del sexe i aquell esvalotament propi de la seva edat se converteix, en un curt espai de temps, en reflexió, concentrant i seriositat. Entreveu primer d'una manera rudimentària i a mida que el temps passa més precisa, la diferència de sexes i paral·lelament amb aquest coneixement selecciona entre el sexe oposat que es relaciona, la seva companya. Aquest primer amor és idealístic; en extrem sentimental encara que nascut amb un coneixement sexològic, podem qualificar-lo com el més pur i cast dels amors que té l'home. Ja es dibuixa el paper dels sexes i l'adolescent procura fer gala del seu, amb actes de força, de valentia, fins si convingués d'heroïcitat, afrontant tots els perills per així oferir-los a la seleccionada. Poc a poc, aquest amor-sentiment va guanyant terreny en la imaginació de l'adolescent i aquest entra en un estat de deliri, en el qual *tot l'interès de la seva vida es projecta en l'estimada*. Desplaçat totalment del món real, viu el seu somni daurat al costat de la com-

panya, on per cert, no tot és benaurança puix el recel o la por de perdre-la el fa neguitejar ben sovint, creant-li una lluita interna en alguns moments gens satisfactòria. Aquest amor primer és gens propici a exterioritzar-se. Tot contacte amb la realitat que tingui aquesta tendència es reflecteix en la cara de l'adolescent per una forta descargada emotiva. El primer amor entès així dura poc. Lentament els estímuls sexuals van prenent increment. La qüestió pren tot un altre caire. No hi ha dubte que la causa d'aquesta modificació psicològica —*el pas nen-adolescent*—, és deguda a l'entrada en joc en el nostre organisme de la glàndula sexual. Ella ja des d'ara jugarà un paper primordial en la vida de l'home. En el seu aspecte físic li canviarà la veu; li farà sortir el pèl, li allargarà les extremitats i donarà en el seu esperit la potència d'abstracció i raciocini que el caracteritza i anys més tard quan esgotada i caduca, endinsarà també a l'home en el camí de la vellesa.

M. P.

II Maduresa.

Valentina, de Carles Soldevila

Premi Creixells 1933

Saber, per mitjà d'una gasetilla, que Carles Soldevila està donant els darrers tocs a una novel·la, i freturar per llegir-la, és tot ú per a tot bon aimant del llibre català. I és que hom ja pensa tot seguit amb quin tema tan nou no sortirà Soldevila, de quina manera tan moderna no el

tractarà i amb quina nova lliçó —profitosa— de llenguatge no us sorprendrà.

Perquè Soldevila és un autor sardallat d'esperit, d'inquietud i de renovació. I això, sense moure's del camp —vastíssim— de la psicologia femenina. (Llegint les seves tres darreres novel·les, qui no ha pensat en aquell admirable escriptor austriac, Schnitzler, recentment traspasat.)

La novel·la que comentem és la millor del seu autor. No dubtem pas que serà superada. Ara com ara, però, ni «Fanny» ni «Eva» estant —al nostre entendre— a l'altura de «Valentina».

Valentina és un tipus de noia moderna. Un tipus molt original, però. Una noia moderna a la qual l'adulteri —que no volem pas dir que sigui un producte del temps nou, però sí que creix en una proporció geomètrica— esgarrifa. De totes maneres, l'adulteri de la seva mare la colpeix molt més, a causa de la personalitat del pare, un gran polític de l'època, per al qual sent un amor que és una mica aventurat de qualificar de filial. No creiem, però, que Carles Soldevila vulgui suggerir un amor sexual mo:istruós. No.

Fabricantes:

Dispongo de maquinaria moderna para esmerilar y ensamblar toda clase de productos derivados del corcho.

Fábrica de Tapones, Discos y Especialidades

Només que la mena d'amor de Valentina no és de cap manera del tipus corrent d'amor de fill. Potser hauria estat interessant que l'autor ens hagués fet conèixer com nasqué aquest afecte, però això allargaria el llibre, i ben mirat no hi fa pas molta falta. L'amor hi és, i això és l'interessant.

I és aquest amor, precisament, el motiu del llibre. Valentina no pot capir que mentre ella es passa mantes hores del dia pensant en el seu pare —l'idolàtrat— la seva germana a penes se'n recordi i la seva mare pensi en casar-se amb el seu aimant. El sofriment de Valentina és aleshores pregon, però el seu sofriment arriba al paroxisme quan la seva mare l'assabenta que el seu pare no és aquell qui ella estima —encara!— d'una manera potser lleugerament morbosa, ans l'odiat aimant de la seva mare.

un home materialista cent per cent— d'aquella mena de materialisme que tant avorreix Valentina. Aquesta revelació no fa minvar per a res la posició de Valentina. Per a ella —creiem que per a molts— la paternitat és quelcom més que el fet fisiològic. La paternitat és feta d'amor i de sol·licitud, d'atencions i d'afectes. Per això Valentina arriba a matar —d'una manera que no dubtem a qualificar de poètica— el seu «pare», influïda també, pels planys de la seva mare, que no ha trobat en el nou marit l'home pulcre i atent que havia estat abans.

Com podeu veure el tema és suggestiu, i si afegiu a això que Soldevila l'ha desenvolupat d'una manera admirable podreu fer-vos càrrec de la bellesa del llibre que és el premi Creixells 1933.

No podem deixar de remarcar alguns passatges de la novel·la. Un d'ells

és el col·loqui de Valentina amb el jardiner, que és tot un tractat de diàleg novel·lístic. Després hi ha el capítol «Cassiopèa» d'una força poètica intensa. I per últim, l'escena en la qual Valentina occideix el seu pare, portada d'una manera que fa oblidar l'esgarriós de la qüestió, donant-li un caire patètic i emocionant.

En començar hem dit que les novel·les de Soldevila són una lliçó de llenguatge. És cert. Hom pot aprendre més llegint una novel·la seva que no empassant-se planes senceres de tractats gramaticals que sempre són una mica empalagosos.

I per a acabar remarcuem que aquesta vegada sí que ens sembla just el fall del jurat del Premi Creixells.

R CARD-MESTRES

Conferència sobre el tema "DIVORCI"

En el local de l'Ateneu Cultural i davant nombrós públic, el dia 3 del corrent el Sr. Ricard Gruart pronuncia la seva anunciada conferència.

Prèviament unes breus paraules del President de l'Entitat el conferenciant comença la seva dissertació explicant els remots orígens del divorci i la seva primera modalitat, el repudi. Dos mil anys abans de Jesucrist, diu, ja el trobem establert en alguns contractes matrimonials de l'Egipte. A Grècia i Roma primerament existeix en forma de repudi, concedit en casos molt especials, després al donar al matrimoni forma de contracte hi ha una gran llibertat per divorciar-se ço que fa que en vingui l'abús. Apareix el cristianisme que sosté des dels seus orígens el dogma de la indissolubilitat matrimonial i imposa poc a poc a l'Estat la seva legislació en aquesta matèria. En

els segles XI i XII amb l'anul·lació del poder de l'Estat per l'Església desapareix el divorci substituït per l'anomenada separació de cossos. Es manté solament en cas de professió d'una ordre religiosa i el repudi pels nobles i poderosos basat en l'esterilitat de la dona. La reforma protestant i la revolució francesa tornen a reivindicar-lo i en la constitució del 1791 es fa la declaració de que el matrimoni no és més davant de la llei que un contracte civil, i a l'any següent s'estableix el divorci a França. La Restauració del 1814 deroga la llei però el 1884 queda definitivament implantat. Seguiren després altres països i actualment sols en resten dos: Itàlia i Argentina que no l'admeten.

A la nostra pàtria trobem el divorci en l'època romana i visigòtica. Són les Partides les que marquen la seva desapa-

rició a l'acollir al seu si els preceptes canònics de l'indissolubilitat, preceptes vigents fins la vinguda de la segona República.

Féu una erudita explicació del dret matrimonial canònic, passant després a comentar detalladament la llei del divorci vigent aprovada per les Corts Constituents el 4 de Març de 1932. Fa elogis d'aquesta llei que diu fuig dels excessos de les d'altres països ja que totes les causes per aprovar el divorci deuen ésser vertaderament justificades i no simples fútiles. Malgrat la seva prudència ha tingut la virtut de ferir la consciència catòlica del nostre país, cosa que no ha ocorregut en els altres i on no s'han produït els mals que ens prediuen.

Acaba dient que la llei no obliga ningú a divorciar-se sinó que pot encarrilar per les normes legals aquelles situa-

Kursaal Cinema

Dissabte nit i diumenge tarda i nit
GRAN ACONTEIXEMENT

La formidable super-opereta

Yo y la emperatriz

creació de LILIAN HARVEY i CHARLES BOYER.

El sensacional drama

La cruz del sur

l'enterrament del President de Catalunya Sr. Macià

Bar
American
Sport

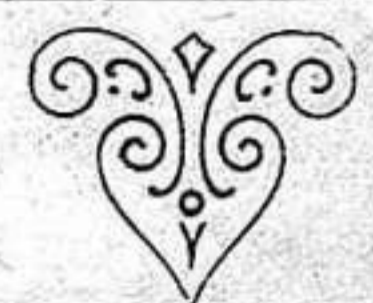

Plaça J. A. Clavé

Cassa de la Selva

Cine Modern

Empresa Josep Taché

Diumenge 14 Gener 1934

Tarda i nit

Un programa monstre
Tres èxits de
la temporada
Demaneu programes

cions violentes abans que passin la ratlla del deshonor i l'immoralitat i que dintre un règim de llibertat no es deu privar als que careixen de creences religioses els mitjans que necessiten per solucionar els conflictes que en la vida matrimonial poden presentar-se'ls-hi.

Al donar per acabat el seu documentat i interessant parlament l'orador fou molt aplaudit i felicitat.

Notes Municipals

Sessió del dia 28 de Desembre de 1933

Quedaren aprovades sense discussió: la nota dels jornals de la brigada pro-obrers en atur forçós, efectuats del dia 18 al 24 Desembre, de Ptes.—689'50.

Les subvencions a l'encarregat de l'estació telegràfica i a la professora D.ª Teresa Pijoan, de ptes.—250—i—575—respectivament. (4 art. trimestre)

Al Secretari de la Junta Municipal del Cens pel seu treball i reembors de les despeses que tenia ell ja pagades, Ptes. 400.

La contracta de l'encarregat del servei de recollida d'escombraries, Ptes. 718'75. (4 art. trimestre)

La relació dels jornals 4 art. trimestre fets pel personal auxiliar d'arbitris —203'75—

Id pels escrivents temporers—1300—
Id. vigilants de nit—1.040—

La quota (2on. semestre) a la Federació de Municipis Catalans, 200 ptes.

El lloger anyal del local destinat a Oficina d'arbitris Ptes 100.

Per compra de llenya per la calefacció de les Oficines Municipals i Centres oficials, Ptes. 655

La factura de l'enllumenament públic —mes de Novembre—, de Ptes 623'46.

Sessió del 4 de Gener

S'acordà:

Restar assabentats de la recaptació d'arbitris del mes de Desembre que és com segueix:

Per inspecció de carn i peix 120'45 ptes.

Drets de matança a l'escorxador 479'83 ptes.

Consum de begudes, 778'65 ptes.

Consum de carns, 2.259'74 ptes.

S'aprovà, a més, la relació dels jornals fets per la brigada pro-obrers en atur forçós, del dia 25 al 31 de Desembre passat que puja Ptes.—752'—.

Polítiques

Candidatures presentades el dia 7 de

Gener per a les eleccions municipals.

Candidatura N.º 1.— Presentat pel «Centre Unió Republicana» amb la denominació de «Coalició Republicana d'esquerres.

Josep Bosch Orris
Antoni Igualada Martínez
Enric Roca Bota
Giordà Mestres Minovas
Josep Delmàs Martí
Jacint Corominola Maimí
Josep Coll Roset
Emili Cassà Batet
Miquel Solà Ball'losera
Josep Robau Botet
Josep Duch Puigdemont

Hermenegild Roura Tuneu
Josep Vilà Boet
Victor Sebrià Cassà
Deogràcies Costa Dalmau
Vicenta Vidal Roca

* * *

Candidatura N.º 2 del Partit «Lliga Catalana» sota la denominació de «Concòrdia Cassanenca».

Joaquim Jubert Carbó
Lluís Puig Gruart
Narcís Vilallonga Gispert
Domènec Rodà Alemany
Miquel Esteba Barber
Fausí Abellí Llobet
Joan Bosch Lloveres
Pere Casadevall Sureda

Josep Boada Mora
Emili Rich Bosch
Lluís Frigola Prat

Santiago Tarrés Vigué
Francesc Juliol Rebert
Joan Parleris Vidal

— En la reunió general ordinària que celebrà el Centre R. Federal el diumenge passat dia 7, foren elegits nous membres de junta els senyors: Pere Carrera Casadevall, President; Jeroni Oller Abellí, tresorer; Enric Gruart Déu, sots-secretari; Josep Alegrí Salgas i Meliton Mir, vocals

Gasetilles

— El Centre Cassanenc celebrà el diumenge passat reunió General ordinària, essent elegit president de la Societat el Sr. Joaquim Jubert Carbó.

«Ball»

El diumenge 31 de Desembre a les 9 de la nit va tenir lloc al Centre Unió Republicana un lluït ball de «Reveillon» a càrrec de l'orquestra «La Principal» de nostra vila

«Concert»

Al Centre d'Acció Social el «Quintet Ibèria» i el Chor de Senyoretes de l'esmentada Societat donaren el dia de Cap d'Any un seleccionat concert a les 9 de

«Balls i Concerts»

Les Societats Centre Republicà Federal i Centre Unió Republicana el dia de Cap d'Any varen organitzar selectes balls i concerts que anaren a càrrec de les orquestres «Unió Cassanenca» i "Els Unics", respectivament

"Veïllada"

La Societat coral "Orfeó la Tenora" el dissabte 6 de Gener va organitzar una seleccionada veïllada en la qual hi prengueren part el Chor "Els rossinyols de les Gavarres" de La Bisbal, l'estudiantina "Els aimants de l'art" i l'agrupació lírica i dramàtica de la mateixa ciutat, que va posar en escena dues sarsueletes interpretades magníficament sobresortint la tasca de la senyoreta Teresa Mont, Josep Mont i Ramon Carol en "El sant de l'amo". La senyoreta Llúcia Fanals amb el seu treball va mostrar-nos que tindria també dintre poc, aptituds per interpretar bons papers.

En "Dorm" sobresortien Teresa Mont i Josep Mont. Ramon Carol en aquesta sarsueleta varem trobar-lo desplaçat en tant com autor. Com a cantant va fer un bon paper.

Els corals varen agradar-nos força. El Chor "Els Rossinyols de les Gavarres" i l'Orfeó "La Tenora" rivalitzaren en la interpretació de les peces.

Com a final de festa va tenir lloc un lluït ball a càrrec de l'orquestra-cobla

En resum, una bona i seleccionada veïllada.

Moviment

Demogràfic

Mes de Desembre

NAIXEMENTS

— Domènec Peracaula Seguís fill de Ciprià i Dolors.

CASAMENTS

— Francesc Carreres Subirana amb Enrica Maimí Llovec.

— Joan Donat Abras amb Rosa Oliveres Xirgo.

— Joaquina Vilar Dalfaus amb Loretó Llinàs Ribas.

DEFUNCIONS

— Damian Xifre Cañet, 71 anys, casat.

— Maria Bramond Adroher, 73 anys, vídua.

— Maria Roca Grau, 75 anys, vídua.

— Francesca Torrent Abras, 71 anys, casada.

— Carme Vidal Geronés, 76 anys, vídua.

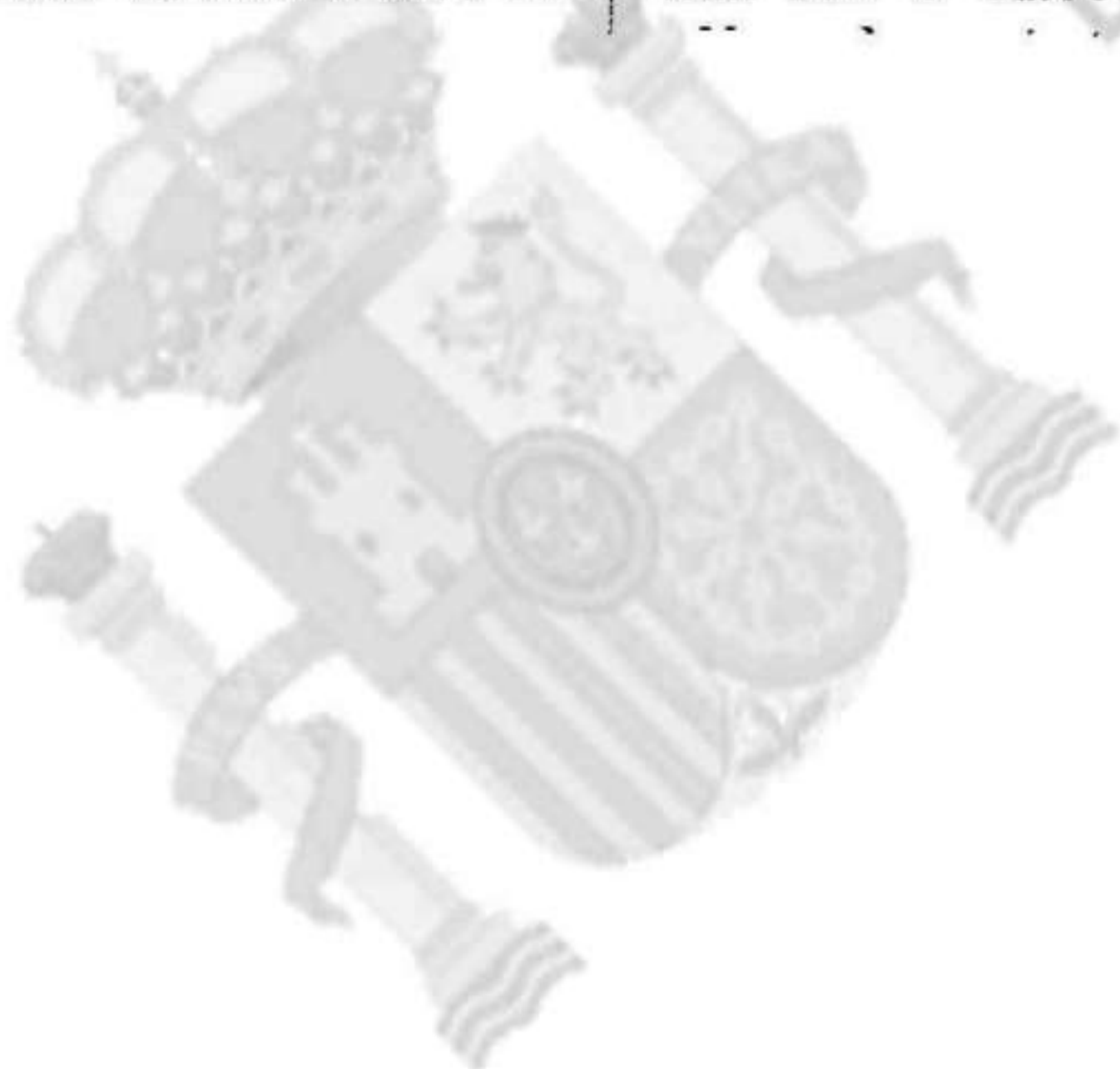
— Ramona Xiberta Lloret, 71 anys, vídua.

— Joan Gener Huix, un mes,

— Anna Vall'illosera Cornellà, 78 anys, vídua.

Moviment demogràfic general durant l'any 1933.

NAIXEMENTS:	68
CASAMENTS:	33
DEFUNCIONS:	65

Afavoriu

amb vostres compres als nostres

anunciants

*Cobla - Orquestra
Orquestrina*

*La
Selvatana*

Cassà de la Selva (Girona) Telèfon: 22

Per a contractes: Pere Arpa

Farmàcia

J. BOTET

CASSÀ DE LA SELVA

Despatx acurat de receptes.

PERRUQUERIA

"LA HIGIÈNICA"

ESPECIALITAT EN EL TALLAT DE CABELL

JOAQUIM COSTA 12 CASSÀ DE LA SELVA

Jaramago Valadia

EL MILLOR PAPER DE FUMAR

ESTOIG ENGOMAT
10 Cts.

JARAMAGO "ORO"
20 Cts.

Demaneu-lo a tots els estancs

DIPOSIT DE VENDA: Sant Pau, 22 - BARCELONA

PIPES, BOQUILLES, PETAQUES, MONEDERS
JOCS DE CARTES, DOMINÓS, ESCACS,
PARCHEESSIS, etc etc,

Venda a l'engròs i a la menuda

*Cobla - Orquestra
Orquestrina*

*La
Principal*

Per a contractes:

Francesc Gruart Telèfon 19

MANUEL BECERRA
Sastre

Cassà de la Selva

**Farmàcia i
Laboratori de**

Joan Gener Roca

Cassà de la Selva

Nova Fleca de

JOSEP SITJES

(ANTIGA CASA GALA)

Gran especialitat en Pa de Viena i pa ratllat
Carrer Fermí Galán, 21

Fàbrica de gasoses i sifons - Zeppelin - Aigua picant

JOSEP CLARA

Expedidor de la cervesa Damm i representant del lleixiu Berenguer.

Pau, 45 Cassà de la Selva

Fonda "El Comerç"

Antiga casa Barretina VDA. JOAN ABELLI
Plaça Anselm Clavé, 30 - Garcia Hernández, 10 - Cassà de la Selva
Preus reduïts - Servei acuradíssim - Garatge

Pere Mercader

CAPELLERIA - GORRISTERIA
Camises-Corbates-Cinturons-Sempre les darretes Novetats!
Plaça Mn. Cinto Verdaguer, 5 Cassà

Si no teniu la Pòliza del Segur de foc feta, no espereu un instant en contractar-la a

"AURORA"

C.ª Anònima d'Assegurances

Representant Pere Baus Cristià Cassà de la Selva

Narcís Martí

Tocineria - Comestibles

Cassà de la Selva

Reparació d'automòbils - Venda i reparació de bateries
Cotxes a pupilatge - Lubrificants, olis, grasses, etc. etc.

Cotxes de lloguer

Garatge Modern

ENRIC GRUART

Joaquim Costa, 37 i Concepció Arenal, 5

Telèfon 32 R

FONDA "EL REGREO"

Plaça J. Anselm Clavé - Telèfon 15
Garatge Bany

Cassà de la Selva

Taller Mecànic de LLUÍS CASSÀ

Reparació de maquinària - Lloguer i venda de màquines de ribot
ESPECIALITAT EN SEGELLS MARCADORS

Manuel Bellés 17 - Cassà de la Selva

Narcís Duran

Aiguardents i Licors - Elaboració acuradíssima
Pont 7 i 9 - Cassà de la Selva

Servei amb camions propis per tota la província.

Pere Cufí

Fàbrica de Gasoses i Sifons - «Fruxampany»
«Representant de la cervesa Damm»
Cassà de la Selva

Articles de Ferreria - Armeria i efectes de caça

URALITA

Agència oficial: J. BERDALET

Cassà de la Selva

Menjars i dispeses econòmiques

Casa Pica

Carrer Salmeron, 39 Cassà de la Selva

Servei amb camió de Cassà a Barcelona, amb parades a Caldes de Malavella i a tots els pobles del litoral

Emili Cabarrocas

Preus econòmics - Servei ràpid

Carrer Mesures

Cassà de la Selva